

man nu skulde til en saadan Rustningskonference, var der nogle klare Hoveder, som hævdede, at man i en forberedende Kommission maatte se at komme paa det rene med, hvad det nu egentlig var for noget, man skulde til at drøfte; thi mange udviklede Spørgsmaal opstod her, hvor der er Tale om mange Stater med vidt forskellig Beliggenhed. Og hvor vanskelige Spørgsmaal, man her er inde paa, fremgaar klart af de 6 Hovedpunkter, som denne Konference skulde beskæftige sig med. Det begynder med: 1) Hvad forstaaes ved Begrebet Rustninger? Det gælder nemlig her om at definere de forskellige militære, økonomiske, geografiske og andre Elementer, paa hvilke et Lands Magtmidler beror. 2) Er det muligt at begrænse et Lands Krigsbevæbning, eller bør Forholdsregler til Afrustning kun tage Sigte paa Fredsbevæbningen? Hvad bør man forstaa ved Reduktion eller Begrænsning af Bevæbningen? Det gælder om at bestemme de forskellige Former, som Reduktionen eller Begrænsningen bør have for Land-, for Sø- og for Luftstridskræfterne. 3) Hvilke Regler kan man følge ved Sammenligning af et Lands Bevæbning med et andet Lands — f. Eks. Antallet af effektive Enheder, Tjenestetid, Materiel, Militærudgifter o. lign.? 4) Findes der noget Middel til at skelne mellem Angrebskrig og Forsvarskrig? 5) Findes der noget Princip, efter hvilket man kan fastsætte Forholdet imellem de væbnede Styrker, der kan tilstaaes ethvert af Landene? 6) Findes der Midler til at skelne imellem civile og militære Flyvemaskiner? Kan man tilkende Handelsflaaden militær Værdi ved Vurdering af et Lands maritime Styrke? Vi ser altsaa, at der er en Række Punkter, som man maa klare, førend man maaske virkelig en Gang skrider til en Nedrustningskonference.

Disse Overvejelser er foretaget af en Kommission af ti Medlemmer, der sidder i selve Forbundsraadet, og Repræsentanter for 6—8 Magter. Men Rusland har jo sagt nej, og Frankrig hævder, at saa længe det ikke har en absolut Sikkerhed garanteret, gaar det aldrig med til at bringe sit Rustningsapparat ned til et vist Maksimum. Og England og Amerika mener, at det, det gælder om, er, at Fastlandsmagterne reducerer deres landmilitære Kræfter. Fastlandsmagterne gør derimod gældende, at det er Flaaderustningerne, som især maa ned. Og Rusland! I Fjor gennemførtes der en ny Værnepligtslov i Rusland, efter hvilken hele Folket er blevet militariseret.

Grunden lægges allerede i Skolerne, i Fagforeningerne og i Idrætsforeningerne. Fra det 19de Aar uddannes den unge Mand militært i 2 Maaneder i 2 Aar. Alle egentlige Arbejdere skal deltage. Fra det 21de Aar indkaldes de til Tjeneste enten i den aktive Hær i 2 til 4 Aar eller i Territorialhæren, de tidligere Skarpskyttedivisioner, i 8—10 Maaneder. I den aktive Hær skal man derefter i 5 Aar være forpligtet til Genindkaldelse. I den aktive Hær uddannes først og fremmest Befalingsmænd, og den er ca. 300 000 Mand stor. Territorialhæren er dobbelt saa stor. Krigsstyrken beregnes til 2½ Million Mand. Selv de mindste Troppenheder har Maskingeværer. Rytteriet er paa 100 000 Mand, Artilleriet er stærkt udviklet, Materiellet er købt i Japan. Særlig udviklet er Luftvaabnet; næst Frankrig har Rusland den største Luftflaade, og Maalet er 3 000 Maskiner. Officersuddannelsen er glimrende organiseret. Det er ikke mange Dage, siden Bladet „Politiken“, der for øvrigt giver overordentlig gode, objektive Oplysninger om en Række Forhold, oplyste — og saa vidt jeg har kunnet skønne, er det rigtigt —, at der er 48 000 Officerer, hvoraf to Trediedele er uddannet paa de nye Militærskoler. Og hvad er saa Hensigten? Denne kan kun være i et givet Øjeblik at gøre Forsøg paa at knuse Civilisationen udenfor Rusland. Og samtidig med at man i den øvrige Del af Europa lader, som om man nærmer sig Afrustning, arbejder Rusland faktisk videre paa et østeuropæisk-asiatisk Forbund mod Folkeforbundet. Den 17. December i Fjor blev der afsluttet en Alliance paa 3 Aar mellem Rusland og Tyrkiet, efter hvilken begge Lande forpligter sig til ikke at slutte Overenskomster, der kan medføre Reduktion af Hærens og Flaadens Styrker. At Tyrkiet har indladt sig herpaa, beror naturligvis paa Forbitrelsen mod England eller rettere sagt mod Folkeforbundet, da det gav England Ret overfor Tyrkiet, England, der betragtes som Orientens Fjende. Og den 20. Januar i Aar afsluttedes den russisk-japanske Traktat. Paa denne Maade mener Rusland, at der er givet Svar paa Locarno, hvor Tyskland har svigtet Ruslands Forventninger. At Rusland har villet have Kina med, ved vi alle; at det er gaaet op og ned, ved vi ogsaa, hvad det ender med, er der ingen, der ved, men den hele Politik er rettet mod England og Amerika. Denne Politik kan imidlertid umuligt angaa Østen alene, den angaar hele Europa. Det er Østen, der fylker sig og gør Front mod Vest. Selv om f. Eks. den russisk-tyrkiske